

РЕШЕНИЕ

№ 7436

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **52** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] ревизионен акт № Р-22221020001144-091-001/11.08.2020г., издаден от П. Т. П.- орган, възложил ревизията, и Г. С. Б.- ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1714/11.11.2020г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е ревизионен акт № Р-22221020001144-091-001/11.08.2020г., потвърден с решението на Директора на Д”ОДОП”, с който са установени задължения за данък върху добавената стойност, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 888,03 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] /предишно име [фирма]/ и [фирма], за данъчен период м.01.2020г.

Отказан е и данъчен кредит в размер на 263,33 лв. на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, по фактури издадени от [фирма]. Жалбоподателят оспорва констатациите на приходния орган в тази част я обжалва по административен ред.

Жалбоподателят счита оспорения РА за незаконосъобразен и необоснован, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че при съставянето на РА ревизиращият екип е извършил съществено процесуално нарушение, което има решаващо значение за неправилния анализ на процесните доставки. Излага съображения, че относно конкретните доставки не са ангажирани никакви доказателства, въз основа на които

може да се направи извод за наличието на данъчна измама, извършена от доставчиците, още по-малко, че са налице такива обстоятелства, според които може да се изключи възможността жалбоподателят да не е знаел за тази данъчна измама, което от своя страна да обоснове законосъобразността на отказа за признаване на право на данъчен кредит. Излага доводи, че счетоводството е предоставило всички необходими доказателства за придобиване на стоките, които са реално доставени. Позовава се на практиката на Съда на европейския съюз /СЕС/ относно правото на приспадане на данъчен кредит. Моли съда за отмяна на оставения в сила РА.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли съда да отмени обжалвания акт. Претендира разноски.

Ответникът – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., редовно уведомен чрез процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да я остави без уважение като недоказана и необоснована. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №-22221020001144-020-001 от 27.02.2020 г., връчена по електронен път на 09.03.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчен период от 01.01.2020 г. до 31.01.2020 г. Посочената ЗВР е изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221020001144-020-002/04.05.2020 г. и ЗИЗВР №Р-22221020001144-020-003 от 08.06.2020 г. Заповедите са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С.. Сроктът за извършване на ревизията е до 09.07.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221020001144-092-001/21.07.2020 г., връчен по електронен път на 21.07.2020г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, от ревизираното лице не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221020001144-091-001/11.08.2020 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на 24.08.2020 г. по електронен път.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди по ЗДДС.

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че през ревизираните периоди основната дейност на дружеството е търговия на едро с млечни продукти.

С цел събиране на доказателства са предприети от ревизиращите органи процесуални действия, подробно описани в констативната част на РД, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, е неразделна част от издадения РА.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221020001144-040-001/10.03.2020г., с което са изискани счетоводни регистри, писмени обяснения и всички относими към процесните покупки доказателства

/договори, фактури, доказателства за плащане, приемо-предавателни протоколи/, както и документи за последващата им реализация. В отговор са предоставени копия от фактури за покупки, фискални бонове за удостоверяване на плащанията, договори и приемо-предавателни протоколи, счетоводни документи. Представен е и договор от 25.01.2018 г., сключен с [фирма], ЕИК[ЕИК], според който ревизираното лице е наело за временно и възмездно ползване на складово помещение, находящо се в с. Казичане, „Стопански двор“, ул. „3-ти март“ №9А.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица, в т.ч. на други задължени лица, в т.ч. [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] /предишно име [фирма]/ и [фирма]. Установените при проверките резултати са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки, подробно описани в РД. На основание чл. 12, ал. 1, т. 6 от ДОПК органите по приходите са извършили проверка на счетоводната и търговска документация на лицето. Проверката е извършена в сградата на ТД на НАП С..

Органите по приходите са направили заключението, че не са налице реални доставки, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 5 811,40 лв., по четири фактури, включени в дневниците за покупки за ревизирания период, издадени от [фирма].

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 632,00 лв. по фактура №78/31.12.2019 г., с предмет „краве специалитет“, получена от [фирма], ЕИК[ЕИК] /предишно име [фирма]/.

При извършената насрещна проверка, и във връзка с връчено по реда на чл. 32 ДОПК ИПДПОЗЛ, от доставчика не са предоставени изисканите документи за доказване реалността на доставката. От страна на ревизираното лице е ангажирано само копие от фактурата, както и приемо-предавателен протокол от същата дата за покупката на 1 200,00 кг. „краве специалитет“, както и Търговски документ №0028/31.12.2019 г., издаден от млекопреработвателно предприятие [фирма] и [фирма], според който закупените продукти са със срок на годност до м. 02.2020 г.

Ревизиращият екип е приел, че не са налице достатъчно и убедителни доказателства за наличието на търговски отношения между страните по сделката, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 632,00 лв., по фактурата, получена от [фирма].

Отказано е и право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 153,79 лв., по 12 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК].

Във връзка с връчено ИПДПОЗЛ, ревизираното лице е ангажирало копия от фактурите, с предмет на доставките „дизелово гориво“. Ревизиращият екип е взел предвид фактът че от страна на жалбоподателя няма данни за получаване, складиране и разходване на горивото. Предвид това, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 153,79 лв., по фактурите издадени от [фирма].

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в размер на 269,33 лв., по фактура №1..387/07.01.2020 г., получена от [фирма], с предмет „Р. горивна дюза“, 4 броя с единична цена 336,67 лв..

Във връзка с връчено ИПДПОЗЛ, ревизираното лице е ангажирало само копие от фактурата, както и фискален бон, удостоверяващ плащането, от датата на фактурата –

07.01.2020 г. Предоставен е и договор за наем на лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] , от наемодател [фирма], ЕИК[ЕИК]. При анализ на договора за наем, ревизиращият екип е констатирал, че съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3 задължение на наемодателя е да отстранява за своя сметка всички повреди на автомобила, предвид което е направено заключението, че е извършена безвъзмездна доставка от жалбоподателя в полза на [фирма] и по фактурата не е налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, с ревизионния акт е отказано и правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 21,51 лв., по фактура № 3..1008/02.01.2020 г. с предмет „наем за складова площ за м. януари 2020 г.“, получена от [фирма].

След извършените корекции вследствие на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за ревизираните периоди с РА, при деклариран ДДС за възстановяване в размер на 7 920,81 лв., е установен ДДС, подлежащ на ефективно възстановяване в размер на 32,78 лв. С процесния ревизионен акт е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 888,03 лв. във връзка с процесните фактури, включени в дневниците за покупки за м. 01.2020 г.

В срокът по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, Директорът на Дирекция „ОДОП“ е постановил Решение № 1714/11.11.2020г., с което ревизионният акт е изцяло потвърден в обжалваните части.

В съдебното производство са представени и приети писмени доказателства и електронни доказателства, удостоверяващи наличието на електронен подпис на лицата издали Заповедта за възлагане на ревизията, Заповедите за изменение на ревизията, Ревизионния Доклад и Ревизионния акт, въз основа на които и при липсата на оспорване от страна на жалбоподателя, съдът прави извод, че ревизионното производство не страда от процесуални нарушения, на това основание.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, поради което и жалбата е процесуално допустима.

Съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Обжалваният РА, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит:

Ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит, по отношение на процесните фактури и доставчици, подробно описани във фактическата част на РА, РД и настоящото решение, като са обосנוвали отказа си с неизпълнение

на кумулативните изисквания на чл. 68, ал. 1, т.1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т.1 от ЗДДС, във връзка с чл. 25 и чл. 6 и чл.9 от ЗДДС, поради липсата на достатъчно данни и доказателства, от които да се направи обоснован извод за наличие на реални доставки.

Този извод е правилен.

Съгласно чл.68 и чл.69 ЗДДС предпоставките за приспадане на данъчен кредит са следните: да е извършена реална доставка от регистриран по ЗДДС доставчик; тази реална доставка да е облагаема; предметът на доставката да е използван за последващи доставки, за целите и в рамките на извършваната от регистрираното лице икономическа дейност; тези последващи доставки да са също облагаеми. Тези предпоставки са кумулативни.

От доказателствата по делото, при техния съвкупен анализ, не може да се направи категоричен извод за реални доставки по процесните фактури, по които е отказано признаване правото на данъчен кредит, доколкото по делото е безспорно установено, само наличието на процесните фактури, отразени в дневниците по ЗДДС, без да са налице доказателства за тяхното надлежно осчетоводяване, както при жалбоподателя, така и при доставчиците. По смисъла на чл. 6, ал. 1 и от ЗДДС, доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл. 9 от ЗДДС Доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Данъчното събитие -чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16. Данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена, т.е. за целите на данъчното облагане по ЗДДС от доставчика и от ревизираното лице, следва да са представени конкретни доказателства, че стоката е доставена, съответно услугата е извършена. Въпреки наличието на данъчни документи, които формално съдържат изискващите се от закона реквизити по чл. 114 от ЗДДС, в хода на ревизионното и съдебното производство не са представени доказателства, които да установяват доставките, а именно: липсват други първични счетоводни документи, документи удостоверяващи конкретно извършване на плащане по фактурите, както и конкретни стоки от същия вид и качество. Не е установен произхода на стоките. Няма представени доказателства за осъществена транспортна дейност, както и необходими сертификати или други търговски документи характерни за съответните продукти. Не е установено надлежно отразяване в Дневниците за покупки и дневниците за продажби, отразяването на процесните фактури, от доставчиците.

От [фирма] са представени документи и справки за счетоводното отразяване на процесните фактури, но същите не доказват реално извършени доставки. Представените приемо-предавателни протоколи по никакъв начин не удостоверяват наличието на изброените в тях по вид и количества стоки при доставчика. Съгласно приемо-предавателните протоколи на ревизираното дружество са доставени на 17.01.2020 г., 22.01.2020 г. и за две доставки на 31.01.2020 г. за общо 5 515,10 кг. млечни продукти с растителни мазнини. Фактура №1... 438/22.01.2020 г. закупеното количество стоки е 1 105,20 кг., а приложеният приемо-предавателен протокол свидетелства за придобиването на 2 692,20 кг., към същата фактура няма ангажирани доказателства за плащане. Както решаващият орган, така и органите по приходите

правилно са приели за недоказан и произходът на закупените стоки. Представените документи не удостоверяват реалната възможност на прекия доставчик да разполага с фактурираните стоки, нито фактическото предаване на същите от предходния доставчик [фирма]. Не са представени фактури, издадени от последното, както и документи, които да указват мястото, където са съхранявани млечни продукти в такова количество при предходния доставчик, съответно как са транспортирани до обект на [фирма]. Освен това, една от фактурите №1..450/31.01.2020 г. е с предмет „имитиращ продукт краве специалитет“, а според предоставения стокосен поток, доставчикът е закупувал само млечен продукт от растителни мазнини. Липсват и доказателства за обект, в който предходният доставчик е извършвал дейността си, съответно не е изяснено къде стоките са съхранявани преди да бъдат продадени на [фирма]. Не са ангажирани и доказателства, че млечните продукти са закупени от производители или други търговци.

Както ревизираното дружество, така и прекият му доставчик са регистрирани на адрес по чл.8 от ДОПК, находящ се в [населено място], [улица]. И двете дружества осъществяват дейността си през ревизирания период от една складова база, находяща се в [населено място], [улица], където е декларирано, че е извършено и приемо-предаването на стоките. Предмет на доставка са големи количества млечни продукти с растителни мазнини, за които не са представени ветеринарни сертификати или други търговски документи, удостоверяващи вложените продукти, каквото изискване е въведено със Закона за храните /ЗХ/. Така в случая се касае за едно формално прехвърляне на стоки в рамките на склад, находящ се в [населено място]. От доказателствата по преписката не може да се установи по безспорен начин и реалното съществуване на стоките, предмет на изследване в настоящото производство. Също така, при извършена ревизия на предходния доставчик [фирма] е установено, че е извършвал дейност, различна от търговия с хранителни продукти или производството на такива. Не са представени и доказателства за превоза на стоките от склад на [фирма] до склад на [фирма], като не е доказано и плащане от страна на последното и към момента.

Нито в хода на ревизионното производство, нито при обжалването пред Директора на Дирекция ОДОП, нито в съдебното производство са ангажирани писмени доказателства в защита на тезата на жалбоподателя, че закупените стоки са били обект на последваща продажба – износ към Гърция, като такива са изискани от страна на ревизиращия екип. Единствено в о.с.з. св.Д. твърди, че дейността на дружеството е било търговия на млечни продукти и износ в Гърция. Освен това, видно от дневниците за продажби на ревизираното лице няма отчетени продажби след м. 10.2019 г., фактури за което са включени в данъчен период м. 12.2019 г. В тази връзка, оспорващият, който твърди, че в негова полза е възникнало субективното материално право за приспадане на данъчен кредит, също е длъжен да установи по несъмнен начин документираните доставки, тяхното действително изпълнение, което в случая не е сторено. Не е възможно да се презюмира добросъвестно поведение на една от страните по сделка, която не е осъществена реално, а само са изпълнени счетоводните ѝ отразявания и се претендира право на данъчен кредит. Аналогични са изводите и по отношение на фактурата за доставка от

[фирма], с ново име [фирма].

Що се касае до отказа за приспадане на данъчен кредит по отношение на фактурите за гориво, издадени от [фирма], възражението на жалбоподателя е неоснователно. Видно от събраните в ревизионното производство доказателства, ревизираното дружество е наело лек автомобил „Пежо“ с рег. номер СА 7617 ХН от [фирма]. От дневниците за покупки на А. К. Мениджмънт се установява, че има платен наем само за месеците септември и октомври 2019г. Липсват данни автомобилът, за който се твърди, че е бил нает във връзка с дейността на дружеството да е реално използван. От показанията на св.Д., който е бил представител на „А. К. Мениджмънт“ става ясно, че автомобилът е ползван от него във връзка с дейността на дружеството, като е посещавал сам или с управителя Т. доставчиците, но отчетността за разходите по автомобила е била само между него и управителя. Пътни листове и заповед за командировки не са издавани във връзка с пътуванията с автомобила в други населени места, поради което и не може да се направи връзка с издадените фактури за гориво от [фирма] и използването на наетия от дружеството автомобил. Отделно от това всички фактури доказват заредено гориво в [населено място]. Този факт, съпоставен с писмените обяснения на жалбоподателя, дадени в хода на ревизията, и свидетелските показания на Д. също не може да доведе до еднозначен извод за реалност на доставките, дори напротив. Ревизираното лице твърди, че е извършвало покупки на млечни продукти от определени млекопреработвателни предприятия в [населено място], [населено място], В. – т. е. всички в северната част на България.

Неоснователно се явява и възражението по отношение на доставката от [фирма] на горивни дюзи за наетия от дружеството автомобил. Както по-горе бе отбелязано липсват убедителни писмени доказателства автомобилът да се е ползвал през м.01.2020г. От приложената по делото фактура за 4 броя горивни дюзи за автомобила е видно, че същите са закупени, но липсват данни те да са вложени в автомобила, както и лицето извършило сервизното обслужване.

Наличието на доставка винаги е факт от обективната действителност, който има конкретни времеви и пространствени параметри. Проявлението му следва да се установи и докаже от страната, която се позовава на него и съответно ползва произтичащите от това благоприятни правни последици, в случая право на приспадане на данъчен кредит, поради което и съдът прави извод, че ревизиращите органи, обосновано и мотивирано, след преценката и анализа на всички относими данни и доказателства в ревизионното производство, са стигнали до извода за липсата на реалност на доставките по спорните фактури.

Законодателят не свързва упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит единствено с притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, какъвто всъщност е настоящият случай. Правото на приспадане на данъчен кредит е сложен фактически състав, правните последици по който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Първият и основен елемент на този състав е наличието на доставка, която се преценява с оглед на всички

други доказателства, свързани с нея. Правото на данъчен кредит по получени доставки не може да бъде признато, ако не са налице предпоставките за това, и по-специално, ако фактурите, по които това право е претендирано, не отразяват действително осъществени доставки, при това именно от посочения в тях доставчик, независимо дори и при наличието на фактурирани от жалбоподателя последващи доставки. В този смисъл, констатираните от ревизиращите органи факти, свързани с липсата на данни и доказателства, за извършване на доставките, обосновава правилен извод за липсата на реална възможност за изпълнение на доставката, а от тук и аргументира липсата на доставка. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да са налице фактически извършени стопански операции, няма основание за ползване право на данъчен кредит, предвид разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от същия закон.

В обобщение на гореизложените следва да се посочи, че представените фактури сами по себе си не са доказателство за настъпване на данъчно събитие, нямат прехвърлително действие. Не е достатъчно само наличие на издаден данъчен документ /фактура/ и съответните и отразявания в счетоводството на доставчика и на получателя, а следва да е установено, че стопанската операция е действително осъществена, съобразно принципите на чл. 4, ал. 1, т. 5 от Закона за счетоводството /ЗСч./. Указаният принцип изисква сделките и събитията да се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма. В този смисъл е и практиката на СЕС, съгласно която, не се допуска възстановяването и приспадането на ДК, ако не е установена реалността на всяка фактурирана доставка, само въз основа на фактури и надлежното им осчетоводяване от РЛ, които не се подкрепят от други валидни документи и доказателства./ в този смисъл: Решение по дело С-342/; дело С-152/02; обединени дела С-354/03, С- 355/03 и С-484/03/.

При съвкупната преценка на доказателствата по настоящата преписка, съдът счита, че липсват действително осъществени доставки по фактурите, за които е отказано упражняване на право на данъчен кредит за процесните доставчици, предвид установената липса на първични счетоводни документи, обективиращи доставките, липсата на доказателства за осъществено плащане, както и реално осъществено прехвърляне на стоките и тяхното физическо съществуване, предаване, съхранение и транспортиране. Не са ангажирани и доказателства, че млечните продукти са закупени от производители или други търговци.

Не е без значение фактът, че част от доставчиците са свързани лица по смисъла на ДОПК. Така Г. И. Д. с ЕГН [ЕГН], назначен на трудов договор в [фирма] и П. А. И. – управител на [фирма] имат три общи деца. От събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че двете дружества ползват един и същи склад, без да са представили в хода на ревизионното производство необходимите документи – договори и заявки.

В конкретния случай, данъчните органи, имат правото да считат наличието на фактури, съдържанието на които не се подкрепя от други обективни доказателства, за част от данъчна измама и в този случай да отказват право на приспадане на ДДС, доколкото жалбоподателят би следвало да знае с

оглед предмета си на дейност, кои са доставчиците му и дали могат да изпълнят чрез материална, техническа и кадрова обезпеченост доставките. (В този смисъл Решение на Съда на ЕС от 19 декември 2000 г. по дело Schmeink & Cofreth и S., C-454/98, точка 62 и Определение от 3 март 2004 г. по дело T. S., C-395/02, точка 30). Правото на данъчен кредит по получени доставки не може да бъде признато, ако не са налице предпоставките за това, и по-специално, ако фактурите, по които това право е претендирано, не отразяват действително осъществени доставки, при това именно от посочения в тях доставчик, независимо от наличието на фактурирани от жалбоподателя доставки. Непосочването и недоказването по безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обосноваването предположение, че такива не са извършени и то именно от дружествата, издали фактурите. При това положение, след като не може да бъде направен обосноваван извод, че фактурите, за които е ползван данъчен кредит, са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях стоки и услуги, правилен е извода за липса на реалност на доставките, доколкото не е безспорно установено, че документират действителни стопански операции, извършени изобщо или точно от издателите. Липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя, за процесния период, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, за процесните фактури и Ревизионен акт, в оспорената му част, съобразно Решение № 1714/11.11.2020г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП, е издаден в съответствие и при правилното приложение на процесуалния и материален закон, поради което е законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна и недоказана и като такава следва да се отхвърли.

Предвид крайния изход на спора и изрично направеното в с. з. искане на пълномощника на ответника, на основание чл. 161, ал. 1 изр. 2 и 3 ДОПК на Дирекция ОДОП - С. следва да се присъдят разноски в общ размер на 724, 40 лв., (седемстотин двадесет и четири лева и четиридесет стотинки), представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално представителство от юрисконсулт, определено в размера на минималното възнаграждение за един адвокат по чл. 8, ал. 1 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, III-то отделение, 75 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция:

[населено място], [улица], ет. 1, ап. офис 4, представлявано от управителя А. Т., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221020001144-091-001 от 11.08.2020 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител на ревизията, с който за данъчен период м. 01.2020 г. са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 888,03 лв., потвърден с Решение № 1714/11.11.2020г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика“ С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП, като неосонвателна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 724, 40 лв., (седемстотин двадесет и четири лева и четиридесет стотинки), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: